Snowdon King – Biblos

Biblos călătorise de ceva aduceri aminte. Citise mult în ultima vreme, înfăptuise la fel de mult şi rezervele erau pe sfârşite… Acum aştepta de mai multe gânduri la locul întâlnirii. Îl stabiliseră cu toţii să fie la vechea Amintire Comună.

Primul care ajunse era Poe. Se pare că şi lui îi cam lipsea imaginaţia:

— Biblos, nici nu mai ştiu de câte aduceri aminte nu ne-am văzut!

— Poe, bine te-am regăsit! Ai mai scris ceva? Nu mai am ce citi…

— Off, ce mult a trecut de când n-am mai scris. Numai Atempus mai poate ţine socoteala…

— Ce mai face Atempus? Tot aşa învârte clepsidra?

— Hehe! La fel cum îl ştii… Nisipul nu-l va număra niciodată, îl lasă repede memoria. Şi uite aşa întoarce toate lucrurile cu josul în sus, cu susul în jos…

— Şi totuşi ce ne-am face fără el? Chiar dacă îşi trage din când în când răsuflarea…

— Mda, ai dreptate. Şi uite aşa ne-ntâlnim la capătul ăsta de gânduri.

— Şi cu cine te-ai mai văzut în ultimele amintiri?

— Cu Narcis. Mi-a arătat câteva chipuri.

— Şi te-au inspirat?

— Hm, prea puţin…

— Tot aşa s-a holbat în oglindă?

— Da, dar din păcate toţi au fost întunecaţi şi bătrâni. Nu reuşeşte să afle cine-a fost primul şi asta-l enervează la culme. Chipurile nu se repetă niciodată.

— Blestemul metamorfului, ce să-i faci. Oricum, fără noi, nu va afla cine-a fost cu adevărat Creatorul.

— Dar noi vom afla?

— Eu aşa cred, Poe. Îi mergem pe urme.

— Uite că a sosit şi Nebula. E plină de suflete. Pe unde le găseşte?

— Numai ea ştie prin ce găuri scotoceşte.

— Nu vă convine, gândiţi-vă voi la alte locuri mai bune de căutat, spuse Nebula. Voi trăiţi numai din amintiri, eu trebuie să mă rog mereu de Atempus să învârtă clepsidra.

— Să crezi tu că trăim numai din amintiri. Ia întreabă-l pe Narcis…

Oglinda gigantică sosi şi ea la locul Amintirii Comune. Narcis coborî supărat, smulgându-şi părul din cap.

— Vorbeam de Narcis şi Narcis şi-a adus aminte de noi! Hey, bătrâne, alt chip n-ai găsit? Ha, ha, ha!

— Râzi tu, Poe. Dar când te lasă muzele tot la mine vei veni…

— Ah, m-ai prins. Oricum, pe tine nu trebuie să te-aşteptăm atâtea gânduri.

— Atempus?

— Întârzie, ca de obicei. Mereu îşi aduce aminte de câte ceva…

— Hai măi, nu fiţi răi! Uite-l că apare. Îl vezi? Ha, ha, ha! Ce-i mai tremură mâinile. Nu prea mai are suflu să ajungă aici.

— Nebula. Dă-i nişte suflu. Dar nu prea mult, să n-o ia razna!

Nebula îşi desprinse un suflu din norul gigantic. Clepsidra începu să se-nvârtă şi Atempus ajunse la locul Amintirii Comune.

— Iată-ne cu toţii împreună, rosti Biblos. Ce aţi adus?

— Eu am două cărţi inspirate din ultimele chipuri ale lui Narcis în oglinda întunecată.

— Bune şi astea, Poe. Nebula, Atempus, am nevoie de voi să-nfăptuiesc lumea întunecată.

— Eu îţi dau suflu, spuse Nebula. Dar tu câte corpuri îmi dai?

— Păi… ca şi data trecută. Ce, nu ţi-au ajuns?

— Ba da, ba da. Numai că Atempus pierde şirul şi-o ia mereu de la capăt.

— Nu-ţi convine, ia tu clepsidra şi lasă-mă pe mine să

caut suflete! Să te văd atunci…!

Se făcu linişte. Narcis stătea într-un colţ şi se uita pe furiş într-o mică oglindă.

— Tu ce faci acolo? Nici aici n-ai odihnă? Te schimbi atâta la faţă şi ne iei tot suflul!

— Ei şi ce?! Numai la voi vă gândiţi! V-am spus că l-am văzut! Dac-ar mai apărea o dată, aş sparge oglinda şi v-aţi uita cu alţi ochi la mine!

— Eşti cam egoist, Narcis, spuse Biblos. Vrei să faci totul de unul singur. Am citit atâtea cărţi, am înfăptuit atâtea lumi şi tot nu crezi că suntem pe urmele lui? Dacă Atempus va continua să învârtă clepsidra, cu puţin suflu, îl vom găsi.

Poe stătea într-un colţ de Amintire Comună şi zâmbea. Ar fi putut dintr-un singur gând să-i facă să uite. Numai că nu voia să se-ntoarcă la Marea Singurătate. Mai bine trăia în lumea imaginaţiei sale.